

Урош Петровић

Илустровала
Ана Григорјев

БАЈКА О ЛЕДЕМОНУ

Једна од најчудеснијих појава на свету је аурора бореалис,
величанствена светлост ноћног неба севера.

Кад год би се то чудо указало на небеском своду, највише се радовала Бакебу, девојчица светле пути која је живела у малој обалској насеобини на далеком северу. Носила је традиционалну ношњу свога народа – на глави топлу капу са везеним мотивима, испод које се вијорила светла коса, те дугачку одору од меканог сукна. Преко ње је навлачила плавичасти огртач са сребрним украсима, а око паса плетени појас са дугим, испуштеним крајевима. Нешто је она тој ношњи и придодала – клизаљке. Највише је волела да се њима отисне на залеђено језеро за време ауроре, те би се под чудесно обојеним сводом клизала и клизала, до касно у ноћ...

Наравно, девојчица никада није одлазила далеко од своје насеобине, јер су у суровој хладноћи севера вребале разне опасности – не само звери већ и бића о чијем су се постојању одувек испредале приче поред ватре, и то шапатом...

Бака јој је причала о ледемонима, мраз-људима, наоко сазданим од самог леда, који живе у плаветним дубинама језера и само у време ауроре бореалис израњају до саме површине.

„Ту се они купају у зрацима ауроре, који се преламају кроз ледену плочу, што им обнавља чудесне моћи“, приповедала би јој старица.

Бакебу је волела да слуша те приче, мада их се помало и плашила. Ипак је храбро и даље одлазила на клизање, и не знајући да је у њу већ неко време био загладан један млади ледемон. Кришом ју је пратио под ледом на којем је јездила на клизаљкама.

